

Bernerkonventionen, enkelte Punkter af rent formel Art, som jeg ikke skal dvæle ved, og desuden Affattelsen af enkelte Punkter, hvor Affattelsen kunde give Anledning, og grundet Anledning, til Tvivl og maaske endogsaa til Afgørelser, som komme i Strid med Princippet. Alt dette har jeg for mit Vedkommende undersøgt eller gjort mig bekendt med, og jeg finder alle de foreslaaede Ændringer fuldt begrundede, saa at jeg ikke i den Henseende mener, at der tiltrænges nogen Udvalgsbehandling, hvis man ikke i øvrigt finder en saadan nødvendig.

Jeg har fundet et Par smaa, ubetydelige Trykfejl. Den ene skal jeg gøre opmærksom paa, fordi den skyldes en Inkurie. Man har oprindelig ønsket, at denne Tiltrædelse af Konventionen skulde ske inden den 1. Juli i Aar. Senere har den tyske Regering udtalt Ønsket om, at Ratifikationen fra de forskellige Stater maatte ske den 9. Juni, og at Loven saa 3 Maaneder efter skulde træde i Kraft, altsaa den 9. September, og man satte Pris paa, at det netop blev den 9. September, fordi det er 24 Aars Dagen for Bernerkonventionens Afslutning. Det vil altsaa medføre, hvad Bestemmelsen i § 2 meget rigtigt udtaler, at Loven træder i Kraft den 9. September 1910. Men man har glemt at rette „den 1. Juli 1910“ i Slutningen af den forrige Paragraf. Det er naturligvis en ren Forglemmelse, og det kan man jo rette ved at sætte den 9. September i Stedet for den 1. Juli. Maaske der kan være en enkelt anden rent redaktionel Ændring, som man kunde finde Anledning til, men ogsaa det vil kunne naas uden Udvalg. Jeg anbefaler Lovforslaget paa det bedste og til hurtig Fremme, for at vi fra Danmarks Side kunne tiltræde Ratifikationen den 9. Juni. Sagen skal jo dels gennem dette, dels gennem det andet Ting, og vi ere allerede langt henne i Samlingen, saa det vilde være ønskeligt, at Sagen kunde blive hurtigt fremmet.

Harald Jensen: Skønt mine Stemmemidler ikke ere saa gode, som de burde være, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det forelagte Lovforslag.

Jeg kunde finde Anledning til først at takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han forelagde Sparekasseloven saa praktisk og let gennemskuelig, som han gjorde. Det falder netop i Øjenene, naar man ser dette Forelag, der ikke er saa let at finde ud af. Det er jo kedeligt at beskæftige sig med Ting, som i Forvejen i

det væsentligste ere ordnede og aftalte, og som man i Hovedsagen ikke kan ændre noget ved. Men alligevel kunde det være rigtigt at gøre nogle Bemærkninger, selv om de komme noget sent og maaske burde have været fremsatte for nogle Aar tilbage, da Lovforslaget forelaa første og anden Gang her paa Rigsdagen.

Det, der har givet Anledning til dette Forslag, er jo, at der har været afholdt en Konference i Berlin 1908 angaaende Ændringer i Bernerkonventionen. Om denne Konference har man ingen Oplysninger. Den højtærede Minister udtalte ved Forelæggelsen, at forud for Konferencen tilstillede den tyske Regering Unionens Lande de Forslag, der vilde komme frem ved Konferencen, og for Danmarks Vedkommende bleve disse Forslag tilstillede Forlægger-, Forfatter- og Kunstnerkorporationerne, for at de kunde afgive deres Erklæring. Disse erklærede sig i alt væsentligt enige i Forslaget og bemyndigede delegerede til paa Korporationernes Vegne at søge Forslagene fremmede. Det er alt, hvad man faar at vide, man faar ikke at vide, hvem der har været delegerede, og det var dog rart at faa at vide. Thi i dette Tilfælde ser man, at det er i høj Grad interesserede Personer, der have haft disse Forslag til Undersøgelse og have givet dem deres Billigelse og givet Bemyndigelse til at føre dem igennem. Jeg ved ikke, hvori denne Bemyndigelse ligger, det kan være, at det har været et fejlt Udtryk af den højtærede Minister, men det staar der nu, og det ligger da nær at spørge, om de delegerede ved Kongressen have været lige saa interesserede som disse Parter. Det kunde have sin store Interesse at faa at vide. Denne Lov er nemlig en stærkt udpræget Beskyttelseslov. Man har jo adskillige Beskyttelseslove i vort Samfund, og det er ganske naturligt, at man har saadanne. Jeg skal være den sidste til at gaa imod Love af denne Art, men de maa selvfølgelig være til en vis Grad rimelige. Man har f. Eks., for at nævne en Lov af nogenlunde samme Art, en Patentlov, men Beskyttelsen efter den Lov har dog sine Grænser, faar en Ende efter 15 eller 20 Aars Forløb, alt eftersom Opfindelsen er af større eller mindre Betydning for vedkommende og for Samfundet. Men denne Lov giver næsten en Beskyttelse for Tid og Evighed. Man har hidtil haft en Ret til, naar Forfatteren ikke selv i de første 10 Aar havde autoriseret en Oversættelse, da at oversætte Værket. Der var altsaa en 10-aarig Beskyttelse for de udenlandske Forfattere.